

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 883/15</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 stycznia 2016 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Roman Skrzypek SSA Barbara Gonera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **13 stycznia 2016 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **T. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **16 lipca 2015 r.** sygn. akt **IV U 1709/14**

I. **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala odwołanie,**

II. **zasądza od wnioskodawcy T. J. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. kwotę 120 złotych (sto dwadzieścia zł) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

Sygn. akt III AUa 883/15

Uzasadnienie

wyroku z dnia 13 stycznia 2016 r.

Decyzją z dnia 24 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił wnioskodawcy T. J. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, dochodzonego wnioskiem

z dnia 22 lipca 2014 r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2013r. poz.1440 ze zm.). Powołując w podstawie prawnej decyzji art.184 w/w ustawy oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia, ponieważ nie wykazał wymaganego 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 7 lat, 4 miesiące i 18 dni. Równocześnie podane zostało, że nie zostały uwzględnione jako praca w warunkach szczególnych okresy zatrudnienia wnioskodawcy w Rafinerii (...) na stanowiskach laboranta-brakarza produkcji chemicznej oraz laboranta- próbobiorcy (od 30 sierpnia 1974 r. do 31 sierpnia 1976 r., od 1 czerwca 1979r. do 31 sierpnia 1980r., od 1 lipca 1982 r. do 31 grudnia 1982 r. i od 1 stycznia 1984 r. do 31 grudnia 1992 r.), ponieważ w/w zakład pracy nie posiada zakresów czynności wnioskodawcy, a praca na wskazanych stanowiskach mogła obciążać go do wykonywania także czynności o charakterze badawczym, administracyjno-biurowym, zatem nie można przyjąć aby wnioskodawca wykonywał swoje obowiązki stale i w pełnym wymiarze czasu pracy bezpośrednio przy pracownikach świadczących pracę w warunkach szczególnych. Dalszym nie uznanym przez ZUS okresem był ten od 1 stycznia 1993 r. do 31 lipca 1997 r., kiedy to wnioskodawca zajmował stanowisko mechanika w Rafinerii (...) przy uzasadnieniu, iż z angaży nie wynika, by wnioskodawca wykonywał wówczas pracę wyłącznie w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Wnioskodawca T. J. odwołał się od powyższej decyzji ZUS do Sądu Okręgowego w Krośnie. W odwołaniu z dnia 27 października 2014 r., domagając się zamiany zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie uprawnienia do dochodzonego świadczenia emerytalnego wnioskodawca zarzucił, że jego praca w charakterze laboranta-brakarza produkcji chemicznej i laboranta -próbobiorcy w Rafinerii (...) winna zostać uwzględniona jako praca w szczególnych warunkach, ponieważ w głównej mierze polegała ona nie na badaniach laboratoryjnych ale na pobieraniu próbek produktów chemicznych na Wydziale Sąd i dostarczaniu ich do laboratorium, przy czym inne osoby zatrudnione w tym charakterze uzyskały bez przeszkód wcześniejszą emeryturę. Potwierdzeniem zaś powyższego miały być zeznania świadka J. S. (1). Końcowo odwołujący sygnalizował, że w latach 1993-1997 zatrudniony był w Rafinerii (...) w charakterze blacharza – lakiernika, a nie mechanika samochodowego - jak to to błędnie podano w świadectwie pracy - jednakże w przypadku uwzględnienia pracy laboranta –brakarza i laboranta- – próbobiorcy jako pracy w szczególnych warunkach, zaliczenie tego ostatniego okresu nie będzie konieczne dla przyznania świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 6 listopada 2014 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy z tych samych względów, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji. Jednocześnie pozwany organ rentowy akcentował, że w utrwalonym orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie praca na stanowisku laboranta nie jest pracą w warunkach szczególnych, co dodatkowo uzasadnia fakt braku wskazania tego stanowiska pracy zarówno w Wykazie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) jak i Wykazie resortowym tj. zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG.1987. 4.7).

Sąd Okręgowy w Krośnie, po rozpoznaniu odwołania T. J., wyrokiem z dnia 16 lipca 2015 r. (sygn. akt IV U 1709/14) zmienił zaskarżoną decyzję ZUS przyznając wnioskodawcy prawo do

emerytury ,począwszy od dnia 24 lipca 2014 r. , przy zasądzeniu na jego rzecz od pozwanego organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca T. J. ur. (...) po okresie pracy w (...) J. (...) Szkoła (...) od 1 września 1969 r. do dnia 24 czerwca 1972 r. w charakterze ucznia praktycznej nauki zawodu – aparatowy procesów chemicznych, podjął pracę w Rafinerii (...) „ w J. w dniu 1 lipca 1972 r. na stanowisku wirówkowego dysperbaru na Wydziale C – D. (...). Pracę w tym charakterze oraz operatora urządzeń oddzielających na Wydziale C – Produkcja (...)157 i K. wykonywał do 25 kwietnia 1973 r. i od 2 maja 1975 r. do 23 stycznia 1977 r. Natomiast w okresie od 26 kwietnia 1973 r. do 9 kwietnia 1975 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Z dniem 24 stycznia 1977 r. wnioskodawca został przeniesiony na stanowisko laboranta-brakarza produkcji chemicznej w Oddziale Laboratorium (...) w czterobrygadowej organizacji pracy, następnie zaś od dnia 1 lipca 1982 r. wykonywał pracę laboranta - próbobiorcy w Laboratorium (...), po czym brakarza produkcji chemicznej - od dnia 1 stycznia 1983 r. , oraz laboranta -próbobiorcy od dnia 1 stycznia 1984 r. do dnia 31 grudnia 1992 r. Wykonując pracę na stanowisku laboranta-brakarza produkcji chemicznej i laboranta -próbobiorcy wnioskodawca wykonywał praktycznie te same czynności pracownicze. Do jego obowiązków należało pobranie próbek na Wydziale Sadz (...) według listy ustalonej w laboratorium na dany dzień. Wnioskodawca pobierał od 4 do 12 próbek (pojemników) z każdego wagonu sadzy, a następnie je uśredniał w specjalnym urządzeniu, ponadto pobierał próbki wód kotłowych z 3 kotłowni, a także pobierał próbki olejów i ługów sodowych z cystern, których było od 9 do kilkudziesięciu. Oprócz pobierania próbek z kontenerów lub cystern na wagonach wnioskodawca dokonywał poboru próbek z magazynu ,a gdy zaszła taka potrzeba, także na wydziale produkcyjnym z kilkunastu reaktorów, przy czym pobranie próbki z jednego reaktora trwało ok. 30 minut. Wnioskodawca oprócz pobierania próbek przygotowywał sobie butelki lub puszki na próbki oraz je opisywał, natomiast żadnych innych czynności nie wykonywał, w szczególności o charakterze biurowo-administracyjnym. Jedynie w zastępstwie nieobecnych pracowników laboratorium wnioskodawca sporadycznie wykonywał czynności analityczne odnośnie próbek wód kotłowych. Na tym samym stanowisku zatrudnione były cztery osoby, które pracowały na trzy zmiany. Jedną z nich był świadek J. S. (2) ,który uzyskał prawo do wcześniejszej emerytury przy uwzględnieniu przez sam organ rentowy tego okresu zatrudnienia jako pracy w warunkach szczególnych . Z dniem 1 stycznia 1993 r. wnioskodawca został przeniesiony do Wydziału (...) Samochodowego na stanowisko mechanika napraw pojazdów, które zajmował do końca zatrudnienia w tym zakładzie, tj. do dnia 31 lipca 1997 r. W dniu 22 lipca 2014 r. T. J. złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o przyznanie emerytury, dołączając m. innymi świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych za w/w okres zatrudnienia w Rafinerii (...) w którym okresy jego pracy na stanowiskach laboranta-brakarza czy laboranta –próbobiorcy zakwalifikowane zostały do prac wymienionych pod poz. 24 Działu XIV Wykazu A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8,poz.43 ze zm.). Równocześnie w dokumencie tym, jako dalsze okresy pracy w warunkach szczególnych, wymieniono okresy pracy wnioskodawcy na stanowiskach wirówkowego dysperbaru i brakarza oraz mechanika napraw pojazdów . W konsekwencji powyższego pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. –zaskarżoną w niniejszym postępowaniu- decyzją z dnia 24 września 2014 r. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury , uwzględniając w łącznym wymiarze 7 lat, 4 miesięcy i 18 dni okresu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych jedynie te okresy jego zatrudnienia w Rafinerii (...), które przypisane zostały do stanowisk brakarza i wirówkowego. W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy Krośnie uznał żądanie odwołania za w pełni zasadne

,a zaskarżoną decyzję ZUS za naruszającą prawo. Powołując bowiem w ocenie prawnej sprawy zarówno przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8,poz.43 ze zm.)-tu przy wskazaniu na prace wymienione w Wykazie A w/w rozporządzenia Dział XIV poz. 24 , oraz zarządzenia resortowego tj. zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG.1987. 4.7)- w tym wypadku ze wskazaniem na prace

z Wykazu A Dział XIV poz.24 pkt 1 , Sąd I instancji uznał, że prace wnioskodawcy na stanowiskach laboranta –brakarza i laboranta-próbobiorcy należy zakwalifikować jako kontrolę jakości produkcji na Wydziale Sadz (...) ,sprawowaną bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w Dziale IV poz.19 Wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z

dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Powyższe stanowiło o wykonywaniu przez T. J. pracy w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze przenoszącym wymagane lat 15, stąd konkluzja Sądu Okręgowego w Krośnie o spełnieniu przez wnioskodawcę z dniem ukończenia 60 roku życia (tj. 24 lipca 2014 r.) wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego, przewidzianych w art.184 ustawy

[z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 748). W podstawie prawnej wyroku powołany także został art.477¹⁴ § 2 k.p.c. Tak określony wynik sporu implikował przyjęte przez Sąd I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania (obciążenie ZUS kosztami zastępstwa procesowego wnioskodawcy), z przywołaniem art.98 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłaty za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

Wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie w z dnia 16 lipca 2015 r. zaskarżony został przez pozwaną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J..

W apelacji z dnia 7 września 2015 r. pozwany organ rentowy zarzucając naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną ocenę zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego ,w tym w szczególności zeznań świadka J. S. (2) prowadzącą do błędnych ustaleń w zakresie charakteru pracy wnioskodawcy, a w konsekwencji powyższego naruszenie prawa materialnego w tym w szczególności § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) przez nieuprawnione zakwalifikowanie pracy wnioskodawcy na stanowiskach laboranta –brakarza i laboranta-próbobiorcy do pracy w warunkach szczególnych przewidzianej w Wykazie

A Dział XIV poz. 24 w/w rozporządzenia, wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania wnioskodawcy , przy zasądzeniu stosownych kosztów procesu, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego jako części kosztów procesu. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności akcentował ,że wykonywanie przez T. J. prac na wskazanych wyżej stanowiskach polegające – jak ustalił to Sąd I instancji -w głównej mierze wyłącznie na pobieraniu próbek produktu bez następczego jego badania i analizy, nie może być co do zasady uznane za kontrolę jakości produkcji w rozumieniu powołanych w petitum apelacji przepisów prawa . Na uzasadnienie zaś tak wyrażonego poglądu apelujący przywoływał wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2014 r. III AUa 1317/13 Lex nr 1438995.

Wnioskodawca T. J. wniósł o oddalenie apelacji ZUS, przy zasądzeniu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (oświadczenie pełnomocnika wnioskodawcy złożone na rozprawie apelacyjnej) .

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. zważył co następuje;

Wniesiony przez pozwaną organ rentowy środek zaskarżenia skutkować musi wydaniem przez tut. Sąd orzeczenia reformatoryjnego.

Jak słusznie bowiem zarzuca skarżący ,wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 16 lipca 2015 r. wydany został zarówno w oparciu o błędne ustalenia faktyczne (choć nie w zakresie podnoszonym przez skarżącego) jak i z naruszeniem prawa materialnego polegającym na wadliwej kwalifikacji spornego zatrudnienia wnioskodawcy na stanowiskach laboranta- brakarza i laboranta –próbobiorcy jako pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu prac wskazanych pod poz. 24 Działu XIV Wykazu A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) . I tak gdy idzie o wadliwość ustaleń Sądu I instancji to już na wstępie zauważyć należy, że stwierdzenie jakoby pracujący na tożsamy co wnioskodawca

stanowiskach pracy świadek J. S. (2) nabył prawo do wcześniejszej emerytury przy uznaniu przez ZUS jego pracy za pracę

w warunkach szczególnych jest nieprawdziwe . Przeczy temu bowiem wprost ,nie poddana bliższej analizie przez Sąd Okręgowy w Krośnie , zawartość akt emerytalnych w/w świadka. Na karcie 5 tych akt zalega bowiem świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z okresu zatrudnienia w Rafinerii (...) zawierające wskazanie kilku stanowisk pracy jako pracy w warunkach szczególnych, w tym aparatuowego, operatora pomp i sprężarek , blacharza, brakarza i w końcu laboranta oraz laboranta- próbobiorecy , a z kolei raport ustalenia uprawnień do świadczenia na karcie 7 wyraźnie wskazuje ,że do wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych – wynoszącego w tym wypadku dokładnie 15 lat 6 miesięcy i 13 dni – organ rentowy uwzględnił wyłącznie te okresy pracy świadka w których pracował on na stanowiskach aparatuowego, operatora pomp i sprężarek, blacharza i brakarza a więc z pominięciem dalszych okresów pracy na stanowiskach laboranta i laboranta- próbobiorecy. Tym samym –wbrew temu co przyjął Sąd I instancji- również w przypadku J. S. (2) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. konsekwentnie nie znalazł podstaw do zakwalifikowania jego prac na wyżej wskazanych stanowiskach do pracy w warunkach szczególnych. Oczywiście powyższe ustalenie samo w sobie nie mogło być przesądzające dla wyniku przedmiotowej sprawy. W tym bowiem względzie , zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (i tu tytułem przykładu wskazać można na wyrok tego Sądu z dnia 10 kwietnia 2014 r.

II UK 393/13 LEX nr 1475166) jedynie istotne było to jak rzeczywiście wnioskodawca realizował swoje obowiązki pracownicze na tych stanowiskach pracy ,bez względu na ich nazwę. W tym zaś względzie ustalenia Sądu Okręgowego w Krośnie – jak słusznie podkreśla to skarżący w apelacji – były jednoznaczne stanowiąc o wykonywaniu przez T. J. w zasadniczym zakresie wyłącznie prac związanych

z pobieraniem próbek surowca bez jego dalszych badań i analizy. Co więcej te czynności w głównej mierze wykonywane były na rampie kolejowej czy w magazynie, a więc poza halą produkcyjną gdzie występowały stanowiska pracy w warunkach szczególnych (jak np. stanowisko aparatuowego) , co przyznał już wprost sam odwołujący na rozprawie apelacyjnej (v.k-38 v). Tym samym zgodzić się w zupełności ze skarżącym przyjdzie, iż tego rodzaju prace w żaden sposób nie można zakwalifikować jako kontrolę jakości produkcji , bo ta jest ściśle związana z oceną jakościową danego produktu pod kątem wymaganej technologicznie specyfikacji (podobnie

w powoływanym przez apelującego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2014 r. III AUa 1317/13 Lex nr 1438995 , czy w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013 r. III AUa 690/13 LEX nr 1409116) . Opisywane więc powyżej prace wnioskodawcy związane z pobieraniem próbek , jakkolwiek związane z przebiegiem całego procesu kontroli jakości produkcji (jako czynności wstępne do niej prowadzące) , kontrolę tą same w sobie nie stanowiły . Podkreślić przy tym należy ,że w tym przypadku prawodawca nie rozszerzył katalogu prac jako prac” przy kontroli jakości”, jak to uczynił choćby w odniesieniu do prac „ przy spawaniu „ wskazanych w Dziale XIV poz. 12 Wykazu A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Niezależnie od tego zauważyć też przyjdzie, że -mające co prawda wyłącznie charakter pomocniczy -zarządzenie resortowe na które także powołuje się Sąd I instancji tj. zarządzenie Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. MG.1987. 4.7) w Dziale XIV poz. 24 Wykazu określającego prace w warunkach szczególnych przy kontroli jakości produkcji ,uzależnia tą kwalifikację od stałego

i bezpośredniego przebywania przy stanowiskach wymienionych w tym Wykazie,

tj. w tym wypadku stanowiskach przewidzianych pod poz.21 Działu IV zarządzenia , gdy tymczasem -co podniesiono już wyżej -sam wnioskodawca ostatecznie przyznał, iż w przeważającym zakresie miejscem pobierania próbek nie był wydział produkcyjny. Z tych to więc wszystkich wyżej naprowadzonych względów należało podzielić stanowisko skarżącego organu rentowego o braku podstaw do zakwalifikowania pracy wnioskodawcy na stanowiskach laboranta –brakarza i laboranta-próbobiorecy do pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu wyżej powołanych przepisów prawa. Powyższe zaś ostatecznie stanowi o braku wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych T. J., a tym samym o niespełnieniu przez niego wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego , przewidzianych w art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U.

z 2015 r., poz. 748 ze zm.) .

Mając więc powyższe na uwadze i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono o zmianie zaskarżonego wyroku i oddaleniu odwołania wnioskodawcy. Tak określony końcowy wynik sprawy uzasadniał z kolei obciążenie T. J. poniesionymi przez pozwaną organ rentowy w postępowaniu apelacyjnym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł , o czym orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art.108 § 1 k.p.c. oraz § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).